

Ziemia wasza spustoszona

„Wasz kraj pustynią, wasze miasta ogniem spalone, plony waszej ziemi obcy na waszych oczach pożerają; spustoszenie jak po zniszczeniu Sodomy” - Izaj. 1:7 (NP).

Prorokowi Izajaszowi chodzi tu zapewne o nieprzyjaciół żyjących w jego czasach, którzy raz po raz plądrowali kraj - poczynając od najazdów na Królestwo Północne - Izrael. Ziemia niszczona była przez Aramejczyków, Filistynów i Edomitów, jak również przez Asyryjczyków oraz późniejszą inwazję Nabukadnesara na państwo judzkie ze stolicą w Jerozolimie włącznie. Zapewne to proroctwo dotyczy całego Izraela - Królestwa Północnego, jak i Królestwa Judzkiego - i odnosi się do wszystkich okresów państwa żydowskiego.

Historycy wyliczyli, że Jerozolima była w swych dziejach 20 razy oblegana, przeszło 25 razy przechodziła z rąk do rąk i 27 razy była burzona. Jest to historia Ziemi Świętej w skrócie - ziemi, która jeszcze za czasów rzymskich została nazwana Palestyną. Nazwa ta wywodzi się od Filistynów, którzy przybyli tu z wyspy Krety i byli znani już przez patriarchów (1 Mojż. 21:32, 34; 26:1, 14). Prorocy Jeremiasz i Amos wywodzą pochodzenie Filistynów z wyspy Kaftor (Jer. 47:4; Amos 9:7). Mówi też o tym 1 Księga Mojżeszowa 10:14. Kaftor to dawna nazwa Krety. Natomiast sama nazwa Filistynów pochodzi od miejsca ich osiedlenia się, Filistei, równiny nadmorskiej Kanaanu, która rozciąga się pomiędzy Jopą a Gazą. Swą odrębność zachowali Filistyni aż do czasów greckich, gdy po długotrwałym oblężeniu Gazy prowadzonym przez Aleksandra Wielkiego około 332 r. p.n.e. zostali wchłonięci przez inne ludy, znikając ze sceny historii.

Na ziemi tej jednak życie kwitło znacznie wcześniej, jeszcze w czasach, zanim zamieszkali tu patriarchowie - Abraham, Izaak i Jakub. Kanaan, syn Chama a wnuk Noego, dał początek głównym grupom ludności, takim jak Sydończycy, Chetyci, Jebuzyci, Amoryci, Girgaszyci, Chiwwici, Arkici, Synici, Arwadyci, Semaryci i Chamatyci. Obszar Kananejczyków sięgał od Sydonu w kierunku Gerary aż do Gazy, jak również w kierunku Sodomy, Gomory, Admy i Seboim - aż do Leszy (1 Mojż. 10:15-20). Sześć z tych narodów jest wymienionych w 5 Księdze Mojżeszowej 7:1. Miały być one wypędzone przez Boga, aby Izrael mógł posiadać ziemię. Natomiast siódmy lud wymieniony tutaj - Perezycy - nie jest znany, chociaż Biblia wspomina w 1 Mojż. 34:30, iż byli to mieszkańcy ziemi kananejkiej; występują też jeszcze po powrocie Żydów z niewoli babilońskiej (Ezdr. 9:1).

Po zdobyciu Kanaanu przez Izraelitów i podziale ziemi pomiędzy dwanaście pokoleń naród ten prowadzony był przez sędziów (Sędz. 2:16). Pierwszym królem naznaczonym przez Boga był Saul (1 Sam. 10:1). Jednak dopiero król Dawid zdobył Jerozolimę, którą uczynił swoją stolicą, a tym samym stolicą całego Izraela (2 Sam. 5:6-7). Król Salomon wybudował Świątynię dla Jahwe, która stała się centrum kultu judaistycznego i uczyniła Jerozolimę miejscem, do którego od tysiącleci zwracają się serca i uczucia Żydów. Wraz z Salomonem skończyła się świetność Królestwa Izraelskiego. Po jego śmierci rozpadło się ono na dwie części (1 Król. 12). W VI wieku p.n.e. upadł Izrael - Państwo Północne, podbity przez Asyrię (2 Król. 17:5-6). Potem, za panowania króla Sedekiasza, około 606 r. p.n.e. Judeę zdobyli Babilończycy i Asyryjczycy, którzy wywodzili się z obszaru obecnego Iraku (2 Król. 25:6-10). Zburzyli oni Świątynię Jerozolimską, a większość mieszkańców uprowadzili do Babilonii, by po okresie 70 lat spustoszenia ziemi i niewoli babilońskiej, dekretem Cyrusa w 536 r. p.n.e. mogli oni powrócić do swego kraju (2 Kron. 36:22-23). Dwadzieścia lat później Żydzi ukończyli odbudowę Świątyni zwanej „drugą Świątynią” (Ezdr. 6:15-20). Po rozpadzie imperium perskiego ziemie te przeszły pod panowanie Greków (Dan. 2:36-40, Dan. 9:15-27). Po śmierci Aleksandra Wielkiego przejęli je Seleucydzi z Syrii. Przeciw nim żydowski ród Machabeuszy wznicił w 140 r. p.n.e. powstanie, dzięki któremu naród odzyskał w pewnej mierze samodzielność, którą jednak utracił ponownie w 63 r. p.n.e. dostając się pod panowanie Rzymu.

Nasuują się nam teraz różne pytania: Dlaczego ta ziemia, Ziemia Obiecana, była ciągle w ogniu, wielokrotnie oblegana i niszczona? Dlaczego przechodziła z rąk do rąk, by ostatecznie za panowania Rzymian w 70 r. n.e. Jerozolima wraz ze Świątynią została doszczętnie zniszczona? Czemu Żydzi zostali z niej wypędzeni, by utworzyć drugą żydowską diasporę, która jeszcze się nie zakończyła? Aby na te pytania i nasze wątpliwości odpowiedzieć, musimy udać się do Pisma Świętego, do słów samego naszego Pana, Jezusa, które zostały zapisane w Ewangelii wg św. Łukasza 21:24: „*A Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż się dopełnią czasy pogan*”. Tak! Jerozolimę będzie deptane przez pogan, aż się dopełnią czasy pogan. Użyte tu wyrażenie „czasy pogan” oznacza okres historii pomiędzy usunięciem figuralnego Królestwa Bożego, tj. Królestwa Izraelskiego (Ezech. 21:25-27), a ustanowieniem jego pozafigury.

W słowach naszego Pana „aż się dopełnią czasy pogan” użyte jest określenie „kairos”, które oznacza „ustalony

czas”. W Dziejach Apostolskich 1:7 słowo „chwile” tłumaczone jest również z greckiego „kairos”.

Zachęcam do zapoznania się z tym zagadnieniem, które opisane zostało przez C. T. Russella w drugim tomie Wykładów Pisma Świętego, rozdział pt. „Czasy Pogan”. Przytoczmy fragment:

„Początek tych Czasów Pogan jest ściśle określony przez Pismo Święte. Jeżeli wskazuje ono także na długość trwania pogańskiej władzy, możemy się z pewnością dowiedzieć, kiedy te czasy się zakończą. Biblia podaje wyjaśnienie dotyczące długości tego ustalonego okresu, który musi się wypełnić. Zostało ono jednak podane w taki sposób, że nie można go było zrozumieć ani wówczas, kiedy to pisano, ani też do momentu, gdy na owo wydarzenie rzuciło światło upływ czasu i wydarzenia historyczne; a i nawet wtedy mogli je pojąć tylko ci, którzy nie byli obciążeni sprawami tego świata. Biblia jasno i mocno udowadnia, że Czasy Pogan stanowią okres 2520 lat, poczynawszy od roku 606 p.n.e. aż do roku 1914 n.e. włącznie. Uniwersalna władza rządów pogańskich, jak już to udowodniliśmy, rozpoczęła się od Nabuchodonozora – nie wtedy, gdy zaczął panować, lecz gdy przeminęło figuralne królestwo Pana, a władza nad całym światem została przekazana w ręce pogan. Data początku Czasów Pogan jest więc dokładnie wyznaczona jako data odcięcia korony od figuralnego Królestwa Bożego, czyli od ostatniego króla – Sedekiasza. Według słów proroka (Ezech. 21:25-27) korona została odebrana Sedekiaszowi; Jeruzalem zostało zdobyte i zburzone przez armię Nabuchodonozora i takie pozostało przez siedemdziesiąt lat – aż do odbudowy w pierwszym roku Cyrusa (2 Kron. 36:21-23).

Chociaż Jeruzalem zostało wtedy odbudowane, a jeńcy powrócili, Izrael nigdy już nie miał króla. Za panowania Cyrusa Żydzi powrócili do swojej ziemi i do osobistej wolności, ale jako naród byli kolejno poddani: Persów, Greków i Rzymian. Pod jarzmem tych ostatnich żyli właśnie wtedy, gdy nasz Pan przyszedł po raz pierwszy – Piłat i Herod byli urzędnikami Cezara”

(jest to cytat z nowego przekładu drugiego Tomu, str. 79; w starym przekładzie Tomu urywek ten znajduje się na str. 82).

Zachęcamy także do zwrócenia uwagi na prorocstwo Jeremiasza 16:9-13. Prorok mówi tam o przyczynach sądu narodu żydowskiego. Wina jest aż nazbyt oczywista, ale Pan Bóg raz jeszcze przez swojego proroka podaje

główne powody zsyłanych kar: apostazja (odstępstwo) od Boga, nieliczenie się z prawem Bożym, bałwochwalstwo i wiele innych grzechów. Karą ma być wygnanie Izraela do ziem obcych. Cesarz Hadrian był wykonawcą tej kary. Zezwolił, by na Ziemi Świętej żyli tylko chrześcijanie i poganie. Cesarz Konstantyn Wielki ograniczył to pozwolenie jedynie do chrześcijan. W VII wieku n.e. tereny dawnego Izraela zostają podbite przez Arabów, którzy wprowadzają tam islam. Palestyna (określenie używane dla całego kraju izraelskiego) staje się w ten sposób tak zwaną „ziemią świętą” już trzeciej z kolei religii; miejscem, w którym „święte” miejsca, czczone przez trzy różne religie, bezpośrednio ze sobą sąsiadują.

W Betlejem narodził się nasz Pan, Jezus Chrystus. Tu także urodził się Dawid. Na wzgórzu Moria Salomon wybudował Świątynię (2 Kron. 3:1). Na tym samym wzgórzu wcześniej Abraham miał ofiarować swego syna, Izaaka (1 Mojż. 22:2). Dziś u podnóża góry znajdują się zachowane resztki tzw. „muru płaczu”. Są to wszystkie miejsca „święte” dla Żydów.

Według islamu, z góry Moria miał wznieść się w niebo Mahomet. Dlatego muzułmanie zbudowali sobie tutaj meczet, który sprawia, że Jerozolima jest dla nich najbardziej świętym miastem po Mekce i Medynie.

Tuż obok góry biegnie droga krzyżowa i znajduje się miejsce, w którym Pan Jezus został złożony do grobu. Mnóstwo tam również kościołów chrześcijańskich. Jest więc też Jerozolima miejscem kultu chrześcijan.

Świętość tej ziemi nie sprzyja jednak pokojowi. Wręcz przeciwnie, stała się powodem nowych wojen, podbojów i przelewu krwi.

Wojny rozpoczęli chrześcijanie. Krucjaty mające wyzwolić Ziemię Świętą z rąk niewiernych wyruszyły już przy końcu XI wieku. Zdobyta przez Krzyżowców w 1099 roku Jerozolima do 1244 roku była stolicą chrześcijańskiego Królestwa Jerozolimskiego. W XIII wieku cała Palestyna została zdobyta przez Egipt, a w 1518 r. weszła w skład Imperium Osmańskiego.

Według jednej z relacji z roku 1838, w Jerozolimie żyło wtedy 450 muzułmanów, 3500 chrześcijan i tylko 300 Żydów. Od połowy XIX wieku zaczęli do Jerozolimy przybywać Żydzi uciekający przed pogromami w Rosji.

W końcu XIX wieku zrodził się ruch syjonistyczny, którego głównym przedstawicielem był Teodor Herzl. Na I Kongresie Syjonistycznym w Bazylei (Szwajcaria) zostały założone podwaliny pod przyszłe państwo Izrael. Herzl w swoim pamiętniku napisał: „W Bazylei stworzyłem państwo żydowskie. Gdybym powiedział to publicznie, świat by mnie wyśmiał. Jednakże za pięć lat, a z pewnością za pięćdziesiąt wszyscy uznają ten fakt”. Słowa te napisał w 1897 roku. Kongres proklamował

Palestynę krajem żydowskim. Rozpoczął się ruch imigracyjny Żydów z Europy, potem z Ameryki. Żydzi zaczęli wracać do ziemi ojców. W 1918 roku, w czasie pierwszej wojny światowej, wojska brytyjskie usunęły z tego obszaru Turków. W 1922 roku Wielka Brytania przejęła Palestynę pod swoją kontrolę jako mandat Ligi Narodów. Od tego czasu, a zwłaszcza po II wojnie światowej, imigracja Żydów gwałtownie wzrosła. Przybysze zaczęli budować militarno – gospodarczo – społeczną strukturę swojego przyszłego państwa Izrael.

Arabowie palestyńscy, czując się zagrożeni, wznieśli krwawą starcie. W 1947 roku konfliktem zajęto się ONZ, które przyjęło plan podziału Palestyny na dwa państwa. 15 maja 1948 roku państwo Izrael zostało proklamowane większością głosów: za – 33 głosy, przeciw – 13 głosów, wstrzymujących się od głosowania – 10. Tego samego dnia oddziały z kilku krajów arabskich zaatakowały Izrael. Młode państwo nie tylko poradziło sobie z przeciwnikiem, ale też zdobyło dla siebie część ziem przyznanych państwu palestyńskiemu.

Następna ważna data dla Izraela to: 10 czerwca 1967 roku. Była to tak zwana wojna sześciodniowa, zakończona zwycięstwem Izraela. W wyniku tego zwycięstwa cała Jerozolima, a także tereny położone po zachodniej stronie Jordanu oraz Półwysep Synajski przeszły w ręce Żydów.

Możemy więc powiedzieć, że proroctwa o karaniu i powrocie Izraela wypełniają się na naszych oczach (Jer. 16:13-15; 30:1-10). Chociaż Żydzi zostali odsunięci od łask, to jednak Bóg nie odrzucił ich na zawsze. Prorok Jeremiasz mówi: „Dlatego oto idą dni, mówi Pan, że już nie będziecie mówić: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi egipskiej! lecz: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał; i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ojcom ich!” Do ziemi ojców powracają Żydzi z różnych stron świata. Szczególnie z takich krajów, jak Rosja czy Polska, ale także z innych państw Europy, gdzie Hitler zgotował im holokaust. Niestety, w swoim kraju, zamiast cieszyć się wolnością i pokojem po czasach poniżeń i prześladowań, znaleźli się w samym środku konfliktu krajów arabskich. Interesy Palestyńczyków i Izraela są ze sobą sprzeczne. Wrogiem Izraela jest cały świat islamu – wszystkie narody pochodzenia arabskiego zamieszku-

jące Półwysep Arabski i biblijne imperium asyryjsko-babilońskie. Zwłaszcza Syria, Iran i Irak. Konflikt ten znaczone jest tysiącami zabitych i rannych, bezdomnych i sierot, tak po jednej, jak i po drugiej stronie.

Czy podpisany ostatnio układ pokojowy między Izraelem, Palestyńczykami, Jordanią i Syrią zapewni pokój i bezpieczeństwo narodowi żydowskiemu? Czy te układy są dalszym procesem wypełniających się proroctw? A może dążenie Izraela do pokoju jest – jak sądzą ortodoksi żydowscy i co doprowadziło do zabójstwa premiera Rabina – zdradą popełnioną przez przywódców izraelskich? My jednak myślimy, że to oznaka wypełniających się proroctw o spokojnym mieszkaniu ludu w środku ziemi, „gdzie wszyscy żyją bezpiecznie, kędy nie ma murów, zasów i bram” (Ezech. 38:11-12).

Chcę przytoczyć jeszcze jedno proroctwo, proroctwo Izajasza:

„W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu. W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi” – Izaj. 19:23-24.

Widać więc, że obecna wrogość zmieni się w pokojową współpracę tych narodów. Z Izraela, jako spadkobiercy obietnic danych Abrahamowi, spływać będzie błogosławieństwo Boga również na pogańskie narody, które prorok przedstawia w Asyrii i Egipcie. Nastąpi całkowite zrównoważenie nawróconych narodów w „owym dniu” – Dniu Pańskim. Zanim jednak nastanie taki czas, o którym mówi prorok, fundamentaliści organizacji islamskiej „ Hamas ” przeprowadzają szereg zamachów, dokonywanych przez palestyńskich kamikadze. Bomby są podkładane w Jerozolimie, Aszkalonie, Tel-Awiiwie i innych miastach. Giną ludzie, są ranni, krew przelewana jest tak po jednej, jak i po drugiej stronie. Wzrasta wzajemna nienawiść. Nie ma pokoju pod oliwkami.

Kniaziw Czesław
R-
„Straż”